

en Tillægsskat paa den mobile Kapital. Dette anser jeg dog for at være af meget underordnet Betydning, idet det neppe vil komme til at spille nogen afgørende Rolle.

For mig staar det, som om der er langt mere og langt lysere Udsigt til en Afslutning af Forhandlingerne om Skatte-reformen nu, end der nogen Sinde har været, da det, som jeg nævnte i Begyndelsen af min Tale, er ganske tydeligt, at den høje Regering har haft den Hensigt at tilvejebringe Forslag, der kunne tjene til at mægle mellem de modstridende Anskuelser i dette og det andet Ting, og jeg vil haabe, det vil lykkes. Jeg er ganske enig med de ærede to første Talere i Dag deri, at skulde det atter mislykkes at komme til en endelig Ordning af Skatte-reformen i denne Samling, vil det selvfølgelig medføre en Skuffelse, betydelig større end nogen Sinde tidligere, hos Befolkningen rundt om i Landet, uanset at jeg har den Tro og det Haab, at de noget over-spændte Forventninger om Nyttens af en Skattereform ere noget dalede i den senere Tid. Jeg siger, at jeg haaber det, fordi Forventningerne hos store Dele af Befolkningen i den Henseende have været spændte meget for højt, langt højere end det nøgterne Resultat af denne Reforms Gennemførelse vil kunne fyldestgøre. Men desuagtet er jeg klar over, at det vil medføre en betydelig Skuffelse og Harme i Befolkningen, hvis man atter i Aar skulde se Rigsdagen gaa fra hinanden uden at have ført Skattereformen til Ende. Jeg vil derfor haabe, at det ikke skal ske.

Med Hensyn til de andre to Forslag, som foreligge, og som høre med her, skal jeg efterkomme den højtærede Formands Henstilling ved Begyndelsen af Mødet og slet ikke komme ind paa Enkeltheder. Jeg skal kun nævne i al Almindelighed, at bortset fra Spørgsmaalet om Størrelsen af den Ejendomsskyld, den høje Regering har foreslaaet, har jeg ikke synderligt at indvende mod det Forslag, som foreligger her. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vilde have lettet Forhandlingen betydeligt over for det andet Ting, hvis man havde ansat Ejendomsskylden noget højere end den her er foreslaaet, men det skal jeg ikke komme ind paa, men jeg kan, naar det skal være, ogsaa gaa med til det, som Regeringen foreslaar, $\frac{3}{4}$ p. m., uanset at jeg tror, at det vilde have været heldigere, om man gik noget højere. Jeg kan ligeledes være enig med Regeringen i den Forandring, der er foreslaaet med Hensyn

til Vurderingsreglerne. Jeg vil blot nævne, at det vil jo være ganske indlysende for enhver, der tænker Tanken igennem, at den Regel, der var foreslaaet af Landstinget i Fjor, i væsentlig Grad var dikteret af Hensynet til Kildebeskatningen, og at det af Hensyn til den var nødvendigt at forlange, at Ejendommene skulde vurderes som fri Ejendom uden Hensyn til de Grundbyrder, der hvilede paa dem, fordi der gennem Kildebeskatningen var givet de paagældende Ejendomsbesiddere Adgang til at afkorte sin Skat i disse Grundbyrder, hvad enten det var Tiende, Arvefæsteafgift eller andre. Jeg er ligeledes enig i Princippet med Regeringen i den Lempelse, der er foreslaaet for smaa Ejendomme og da navnlig de smaa Ejendomme paa Landet. Det vil erindres af ærede Medlemmer, der sad i Fællesudvalget i Fjor, at en æret Landstingsmand og jeg stillede et lignende Forslag i Fællesudvalget, det gik ganske vist ikke saa vidt som op til Ejendomme indtil 24.000 Kr., men det er kun en Gradsforskjel. Jeg skal ikke gøre nogen væsentlig Indvending derimod, da det forekommer mig, at den Grænse, der er foreslaaet, er ganske moderat.

Endelig vil jeg gerne om Hovedprincippet i det Tillæg, som er kommet med til Loven om den kommunale Skatteordning, nemlig Statstilskuddet til Kommunerne, da det er et Principspørgsmaal af omfattende Betydning, udtale, at det ny, som er kommet frem, tiltaler mig i allerhøjeste Grad. Det er dette, at man er gaaet bort fra den Metode, som Skattekommissionen var inde paa i Fjor, og som i kort Begreb af et af Skattekommissionens Medlemmer blev gengivet her som Ønsket om at føre Pengene tilbage til samme Lomme, hvorfra de vare tagne. Det er heldigt, at man er kommen bort fra dette Princip om Tilbageføring og er kommen ind paa et fornuftigt Princip om Fordeling af det Tilskud, der af Statskassen gives til Kommunerne, nemlig i alt Fald for Sognekommunernes Vedkommende i Forhold til deres nødvendige, tvungne Udgifter til Fattigvæsen og Alderdomsunderstøttelse for den ene Halvdels Vedkommende og for den anden Halvdels Vedkommende at overlade Amtsrådene at fordele mellem de mere eller mindre nødlidende Sognekommuner efter Amtsrådets Skøn, medens Halvdelen af det oprindelige Beløb bliver hos Amtsrådet til Lettelse af Amtsfondets Udgifter og derved til Muligheden af at indskrænke Udskrivningen paa Sognekommunernes Hartkorn. Det finder jeg er en absolut Forbedring, som